

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΦΥΛΛΑ

Ποιητικὸν Φύλλον 2 / Μάρτιος 2021

© Δημήτρης Ἀγαθοκλῆς
dagathoklis.com

ΤΡΙΣ ΕΞΑΜΑΡΤΕΙΝ

Τρίτη φορά πού σμίγουμε.
Ἡ πρώτη ὅταν σ' ἀγάπησα, ἡ δεύτερη
ὅταν μ' ἀγάπησες κι ἐσύ
(τώρα πιστεύουμε ὅτι εἴμαστε σίγουροι).

Ποιός ξεκίνησε τὰ γλυκόλογα;
Ποιός τόλμησε νὰ σπάσει τὴ σιωπὴ
καὶ νὰ φιλήσει κάτω ἀπ' τὸ φεγγαρόφωτο;

Τὸ φεγγαρόφωτο. Ἡ νύκτια βόμβα πού θερίζει
οἰκοδομήματα καίει σάρκες ἐξαυλώνει
τὴν ἀνοιξή, παγώνει τὸν χρόνο στὰ ρολόγια —
ὁ ἔρωτάς μας δὲν συμβιβάζεται μὲ λιγότερα
(ἐκκρίνουμε σὲ ποσότητες καταπιεσμένα ὑγρά).

Κάθε ἀντίσταση εἶναι μάταιη.

Στὴν πνιγηρὴ ἀγκαλιὰ μιᾶς ἀπείρου ἡδονῆς
ἀνεμίζουν οἱ κουρτίνες ἀπ' τὰ ζωώδη ἔνστικτά μας
(οὔτε ἡ πρώτη οὔτε ἡ δεύτερη φορά εἶναι).
Τὸ ἀργυρὸ δρεπάνι πού ζητάει τὴ συγκομιδὴ του.
Ἀβέβαιοι γιὰ τὰ αἰσθήματά μας σφίγγοντας
ἐγωιστικά, ἕως σκασμοῦ, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον.

(Τρίτη καὶ φαρμακερὴ).

ΣΥΓΚΡΙΣΗ

Ξεχάσαμε νὰ φᾶμε πάλι.
Διψᾶμε κι ὄλο καπνίζουμε σχεδὸν
στὰ πρόθυρα τῆς ἐξάντλησης.
Τὰ χέρια μας κάτω ἀπ' τὰ σεντόνια.
Ὁ σωστὸς χρόνος εἶναι τώρα.

Ἡ ἀγάπη εἶναι ἀλλιῶς. Δὲν ἐξαντλεῖ.
Ἄφθονο πηγῆς νερὸ ἀπὸ κοινὸ ποτήρι
καὶ φαγητό, χθεσινό, μὰ ὄχι κρύο.
Τὰ χέρια μας —πόσα χρόνια—
στρώνουν τὸ τραπέζι.

ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ

Ὅρμᾶς στὸ θέμα λάβρος ταῦρος ἰσπανικὸς
νὰ δείξεις τὸ κουμάντο ποιὸς κάνει στὴν ἀρένα.

Σὲ περίμενα. Μὲ μπαντερίγιας καὶ μουλέτα
κυλισθήκαμε... μὲ κάρφωσες σὲ κάρφωσα
μελλοθάνατες κραυγὲς ὀδύνης ἠδονῆς κραυγὲς
ἀνταλλάξαμε καὶ οἱ ἀνάσες μας κοντὰ
δόντια σφικτὰ γροθιὲς κλειστές, βλαστήμια
μίσος κ' ἐρωτόλογα στὰ πλεκτὰ κορμιά
στὰ μπερδεμένα χέρια-πόδια στ' ἀφρισμένα χεῖλη.
Ποιὸς ἀπ' τοὺς δυὸ ἀλάβωτος θὰ μείνει;

Μὲ τὸ στέρνο χαμηλά, τὴ γῆ
στὸ πόδι σου μετρᾶς πρὶν ἐφορμήσεις.
Αἱμορραγῶ μὰ τὸ σπαθὶ προτάσσω·

περιμένω —

νὰ δώσεις δάγκωμα νὰ δώσω φιλί
νὰ δώσω θάνατο, νὰ δώσεις ζωή.

banderilla, la: μακρὸ ραβδί (καμάκι), διακοσμημένο μὲ πολύχρωμες κορδέλες, τὸ ὁποῖο οἱ ταυρομάχοι καρφώνουν στὸν λαϊμὸ καὶ στοὺς ὤμους τοῦ ταύρου.

muleta, la: ἡ κόκκινη κάπα τῶν ταυρομάχων κατὰ τὸ τελευταῖο στάδιο τῆς ταυρομαχίας.

ΤΟ ΘΕΜΕΛΙΩΔΕΣ ΘΕΩΡΗΜΑ

Ἡ ἐπιθυμία τόσο ἔντονη.
Τὰ λόγια ντυμένα τὴν ἀγωνία.

Ἀλήθεια, πόσο τυχερὸς στάθηκα
ν' ἀγαπηθῶ — τί εὐνοια τῶν Θεῶν! —
ἄνθρωπος εὐθέως ἀπὸ ἄνθρωπο,
ἀνιδιοτελῶς χωρὶς περιστροφές.
Λέγεται ἔρωτας, ἂν θυμᾶμαι καλά,
ἀρχέγονη δύναμη, μοναδική
στο ἀπέραντο σύμπαν. Κι εἶμαι μόνος
κι εἶσαι μόνη — δυὸ κοσμικὲς ὑπάρξεις
νὰ διεξέρχονται τὸ ἀπίστευτο
ἀδιανόητο τῆς ὑποθέσεως·
ἐνὸς θεωρήματος τὸ ἄτοπον.
Διότι ἐὰν ἰσχυρισθοῦμε πῶς
ἔστω, ἐκ σημείου ἐκτὸς εὐθείας
συναντῶνται περισσότερες τῆς μιᾶς
παράλληλες, τότε ἡ ἀνάγκη μας
—λίαν ὑπερβολικὴ— ἐφαρμογὴ
καμιὰ δὲν βρίσκει. Καὶ χρειαζόμαστε
γεωμετρικὰ ἀξιώματα· ὅπως
ἡ ὁμορφιὰ νὰ κοιτᾷ τὴν ὁμορφιὰ
ἢ νὰ διαλέγεις πάντα ἀπ' τοὺς ὁμοίους —
ἐν ὀλίγοις, τὰ νιάτα μὲ τὰ νιάτα.
Γνωμικὰ πεπερασμένης σοφίας.

«Κι εἶμαι μόνη κι εἶσαι μόνος...». Κι ἀπαντῶ
μὲ μιὰν ἄρνηση γεμάτη ἀγάπη.
Τὸ πρόδατο νὰ μὴ μιλᾷ στὸν λύκο.

Γι' αὐτό, μίσησέ με τώρα πὺ μπορεῖς
χαστούκισέ με πρὶν νὰ με ξεχάσεις.
Τὸ τέλος θά 'ναι πάντα συγχώρεση.

(Λόγια πατρικὰ καὶ ἄκρως λογικὰ
ἐπιχειρήματα, ἐνῶ πασχίζω
μ' ἐνδεκασύλλαβους νὰ καταρρίψω
—τί μέτριους στίχους γράφω!— τὸ μέγα
θεμελιῶδες θεώρημα τῆς ζωῆς.

Ὅλα τ' ἄλλα, προτάσεις καὶ λήμματα).

WESTMINSTER BRIDGE

Στὸ ἓνα ἄκρο τὸ Κόκκινο Λιοντάρι
σημεῖο τόλμης καὶ διεκδίκησης·
στὸ ἄλλο, τὸ ἄγαλμα τῆς Μποντεσίας
σημεῖο ἀνυπακοῆς.

Ἐκεῖ στέκουμε. Σὲ δύο ἀντίθετες γωνίες.
Πείσμονες μὰ τρελὰ ἐρωτευμένοι
μὲ τὸν κίνδυνο — τὸ ἀπόλυτο δόσιμο!

Ξεκίνα νὰ περπατᾶς. Ξεκινᾶω κι ἐγώ.
Μέσα στὴν εὐλαλή σιωπὴ
νὰ βρεθοῦμε κάπου στὴ μέση.
Θὰ κοιταχτοῦμε βαθιὰ στὰ μάτια
καὶ θ' ἀναβλέψουμε στὸν οὐρανό,
τὸν αἴθριο ἀγγλικὸ οὐρανὸ
μὲ τὶς βροχὲς καὶ τὶς συννεφιές του.
Ὁ χρόνος ποὺ τρώει τὴν πέτρα
ἔχει ὅμως τὴν καρδιά.

Ἡλιος ζεστός μιλάει στὶς ψυχές μας.

Ἄν στὰ θολὰ νερὰ τοῦ Τάμεση
ἡ ἀγάπη μας γεννήθηκε,
στὰ καθάρια νερὰ τοῦ Τάμεση
θὰ γεράσει, ἀγκαλιά.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μεγάλη Παρασκευὴ ἀλλὰ μὴ ρῦσαι ἡμᾶς ὅτι ἀγαπήσαμε
παράνομα καὶ σαρκικά, χωρὶς φραγμὸ ἢ ἀναστολὴ
χωρὶς ἐκπτώσεις. Καὶ στὸν ἐχθρό μας οἶκτο οὔτε στάλα δείξαμε
κι ὅ,τι συνέζευξες στὰ δυό, ἐκ νέου, χωρίσαμε
στὰ μέτρα φέρνοντας τὴν ἁμαρτία πού μᾶς ἐξύψωσε
πάνω ἀπὸ θνητότητες καὶ παραβολῶν διδασχές
— ὄχι πρὸς τρίβους δικαιοσύνης! —
στὰ μάτια ἴσαμε κοιτάζοντας τοὺς Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.

Τὸ φλέγον ἀπ' τὸν πόθο σῶμα μας, ἡ δίστομη
πύρινή μας ρομφαία.

Στὸν Ἐπιτάφιο ἀποθέτω λερὸ ὑποκρισίας φιλί.
Πέφτω στὰ γόνατα, περνᾶω σταυροκοπώντας ταπεινά, ἀλλά.
Τὸ πρωὶ σὲ στόλιζαν τὰ βρώμικά μου χέρια, τὸ βράδυ
μὲ φανούς καὶ λαμπάδες στὸ πάθος σὲ παραδίδω
πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων, στὸν κῆπο
φιλί ὅπου δίνεται τὸ πιὸ σπουδαῖο ἀπ' ὅλα
τὸ πιὸ ἀνθρώπινο πού ἐλευθερώνει
καὶ στέλνει κάποιον ἄλλο στὸν Σταυρό.

Μεγάλη Παρασκευὴ κι ἓνα μάτσο ἀργύρια αἰσθήσεων
γυμνῶν μὲ περιμένει. Ὅτι εἶναι σάρκα πλέον μία
ξανά κι ἐγὼ σάρκα ἄλλη μία. Προσεύχομαι.
Εἶμαι εἰλικρινής· πάσχω παράφορα —
γύρνα καὶ τ' ἄλλο μάγουλο νὰ προδώσω!
Δὲν θὰ σταθεῖς Κύριε, ἐμπόδιο στὴν ἡδονή μου.

Ἀμήν.

REMEMBRANCE DAY

Όταν νυχτώνει, πέφτει κρύο και οί δρόμοι έρημώνουν
οί άλητόπαιδες βγαίνουν στην έπιφάνεια.

Στά χέρια τους παίζουνε μαχαίρια, βλαστημάνε
τήν ώρα και τή στιγμή, βάζουνε φωτιές σέ κάδους.
Δέν νιώθουν τίποτε ποτέ τους δέν δακρύζουν·
εἶν' άντρες. Παρενογλοῦν καθώς πρέπει δεσποινίδες
άπό καλές φαμίλιες. Έργο τους στις γειτονίες
οί σειρήνες πυροσβεστικῶν κι ασθενοφόρων.
Τέλος, πηδάνε στά λεωφορεῖα· λαθραῖα
εἰσβάλλουν, γελάνε χυδαῖα στην ὁδηγὸ μιλάνε
ξεδιάντροπα στή γαλαρία ρίχνουν κι ένα γερόν
ύπνο. Ροχαλίζουν. Οί άτρομοί άλητόπαιδες.

Αυτά, κυρίως, συμβαίνουν τὰ βράδια· άργά,
όταν ἐγὼ κοιμᾶμαι. Όταν πιά ὀπλίζομαι
και βρίσκω τὸ θάρρος, σέ πλησιάζω
μὲ μιὰ παπαρούνα κατακόκκινη
ἀπ' τὰ πεδιά τῆς Φλάνδρας,
στά μέρη ὅπου μάτωσαν
σίγησαν τὰ λόγια μου
και τώρα πνίγονται
(φωτιά μέσα μου)
μὲ κατακαίουν
στήν καρδιά
βαδιά...

...κι εἶν' ὅλα ἕνας Ἀπρίλης, στὸ φῶς, δοξαστικός!

Νοέμβριος. Τὸ Ἴθνος σύσσωμο θυμᾶται.
Φέτος, προσετέθη ἓνα ἀκόμα λεπτό
— σύνολο τρία.

Τὸ πρῶτο· γιὰ ὅ,τι δὲν πρόλαβε νὰ εἰπωθεῖ
στὸν Πρῶτο Πόλεμο.
Τὸ δεύτερο· γιὰ ὅ,τι δὲν πρόλαβε νὰ εἰπωθεῖ
στὸν Δεύτερο Πόλεμο.
Τὸ τρίτο· γιὰ τοὺς ἀλῆτες ἔρωτες, τοὺς δειλοὺς,
ποὺ δὲν πρόλαβαν.

Κάθε χρόνο στὴν Ἀγγλία, στίς 11 Νοεμβρίου, κρατοῦνται δύο λεπτά σιγῆς πρὸς τιμὴν τῶν πεσόντων κατὰ τοὺς δύο Παγκοσμίους Πολέμους· ἡ λεγομένη *Ἡμέρα Μνήμης*.

ΟΝΕΙΡΟ

Ἡ ἀγάπη σου
ἀγκάθινο στεφάνι
(τετελεσμένη)
στὸ μαρτύριο
τοῦ ὕπνου· ἀνέλπιδη
ἐφάνη. Μένει
ἡ ἐπίδραση
—δέν εἶναι μυστήριον;—
ἀπ' τὸ χάπι σου
ψυχεδελικὸ
μέσα μου ν' ἀναβράζει.

Ρωτῶ ἐπειδὴ
ψεύτικος πόνος
παραισθησιογόνος
εἶσαι· ὕλικὸ
ὄνειρον. Ἐσὺ
γυμνή, γεμάτη νάζι
μὰ ὀλόσαρκη
στὴ μνήμη φτάνεις —
ἐνὸς τόπου ἱεροῦ!
Νὰ μὲ ξεκάνεις
θές· ἓνα φιλί σου ἀρκεῖ.

ΑΓΚΥΡΑ

Ζητᾶς τὴ θάλασσα, τὸ πέλαγο, τὸν πόντο
καὶ κάτι παραπάνω —
ζητᾶς τὸν ἀπέραντο ὠκεανὸ
νὰ ταξιδέψεις
νὰ μὴ βλέπεις στεριά
νὰ μὴ βλέπεις στὴν ἀμμουδιά
τὴν ἄγκυρα, τὰ χνάρια τὰ κοινά μας.

Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται.

Κι ἐγώ, στὴν ἀκτὴ, ὀρθόδοξος
πιστὸς τῆς ἐλπίδας μέχρι τὸ κόκαλο
—ἀμαρτωλὸς ὢν πρῶτος τὸν λίθον—
κτίζω κάστρα κι ἐπιμένω. Νὰ ζητῶ
ὅ,τι ζητεῖ τὸ βότσαλο ἀπ' τὸ κύμα·

νὰ γυρίσεις.

ΑΠΟΥΣΙΑ

Ἦμασταν μαζί καὶ ὄνειρευόμασταν
ὅπως ὄνειρεύονται ὅσοι δὲν ἔχουν χάσει
ἀκόμη τίποτα.

Ἐνα διαμερισμάτακι ἤσυχο στὸ Κέντρο
ἐκδρομὲς τὰ Σαββατοκύριακα
— Σούνιο Ναύπλιο Αἴγινα —
ἴσως καὶ μία κόρη, νὰ φτιάχνει
ἢ μιὰ τῆς ἄλλης τὰ μαλλιά
καὶ τὸ εἶδωλο τοῦ ἄντρα στὸν καθρέφτη
νὰ σὲ προστατεύει ἀπ' τὸ κακὸ μάτι.

Ἀπρόσμενα, ἡ νύχτα κέρδισε.
Καὶ μπορῶ νὰ πῶ ὅτι ἐνῶ ἀπουσιάζεις
σὲ ἀγαπῶ περισσότερο.
Τὰ μάτια σου, δυὸ οὐράνια σώματα πού καΐνε
ἥλιοι φλέγοντες λαμπαδιάζοντας
τις μέρες τῆς μοναξιᾶς μου. Τὸ κορμί σου
γεωτρύπανο μου βιάζει τὸ λογικό.

Ἡ στέρηση τῆς καρδιάς, ἡ στέρηση τοῦ σώματος.

Δὲν προσπαθῶ νὰ ὑποκριθῶ, τὸ βλέπω.
Τὰ χέρια μας ξεπλέχτηκαν
ἄτονα, πέσανε στὸ πάτωμα χωρὶς ζωή·
τὰ ὄνειρά μας χάσαν τὸ παράλογό τους νόημα.
Τὸ θυάρι νοικιάστηκε, ἡ κόρη μεγάλωσε —
παντρεύτηκε θυσίασε τὸ ἐπώνυμό της.
Τὰ παιδιὰ της δὲν μᾶς γνωρίζουν.

Στὴν ἄκρη τοῦ Ναοῦ κοιτάω τὰ πανιά
οὔτε λευκὰ οὔτε μαῦρα —
τελευταία ἐκδρομή, στὸ ὑπόσχομαι!
Τὸ φευγαλέο ἴνδαλμά σου στὸν καθρέφτη
μὲ βασανίζει — κείνο τὸ ὑπέροχο
ἀτημέλητο χτένισμά σου.

Ἄλλοτε πιστεύω διαρκῶς στὴ μνήμη σου
ἄλλοτε μὲ διαλείμματα.

Ἄλλοτε γράφω καὶ ξεχνάω νὰ ζήσω.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

Ἐδῶσες ἄφθονο ὕλικό. Πλούσιο.
Ἀκατέργαστο πετράδι
ἀπ' τὰ ὄρυγεῖα τῆς Λιβερίας.

Τὸ περιποιήθηκα.
Σχῆμα τοῦ ὄωσα καὶ λάμψη.
Τὸ φοράω παντοῦ ἄν καὶ ντρέπομαι.

Κοίτασμα ἀνεξάντλητο
ποῦ ἐπιμένει· νὰ κάνει στίχους
τὰ ματωμένα σου διαμάντια.

KAMIKAZE

Ἐλα...

Κάτσε δίπλα μου κι ἀγκάλιασέ με. Παίξε μὲ τὰ μαλλιά μου
ὅπως μόνο ἐσύ ξέρεις νὰ παίζεις μὲ τὸν θάνατο.
Ἄσε τὰ βάσανα τῆς μέρας νὰ πνιγοῦν, τίς λεπτομέρειες
ποὺ δὲν μποροῦν νὰ σώσουν τίποτε νὰ ξεθυμάνουν,
τὴν ἔκρηξη ἀπ' τὴ σχάση ποὺ σκόρπισε τίς καρδιές μας —
κύμα πελώριο πρὶν καὶ τῶν δυὸ πλημμυρίζουν οἱ δρόμοι
ὁ ἓνας στὸ φῶς ὁ ἄλλος στὸ σκοτάδι, κι ἀνάμεσα
καύσιμο ἐνεργοβόρο ἢ ἀγάπη νὰ κρατᾶ
πεισματικά, μὲ πίστη, τὸν χωρισμὸ σὲ πυρῆνα
πρὶν νὰ διασπαστοῦμε κι ὄνειρευτοῦμε
ὅτι δὲν ἦμασταν ἓνα ποτέ.

Τὸ πρωί, μιὰ ἡλιαχτίδα πέφτει στὰ βλέφαρά σου
ἓνα ἀλαφρὸ ἀεράκι χαιδεύει τὰ φύλλα τῶν δέντρων.
Τὰ λόγια σου ψιθυριστά, τὸ χέρι σου ἀκόμη
στὰ μαλλιά μου. Συνήθισες τὸν θάνατο.

Εἶναι ἡ ὥρα νὰ ἐτοιμάσω τὸ στερνὸ σου σάκε
νὰ κάτσω σιωπηλῆ, ὀκλαδόν — χαμηλὰ τὸ βλέμμα.
Δὲν θὰ ρωτᾶς μὰ τίποτα δὲν θὰ ἴναι ἀνομολόγητο·
μία ματιὰ, λίγο πρὶν, ὅτι μᾶς ἔχει μείνει.
Ἡ στιγμή νὰ φύγεις μακριά, σὰν θεϊκὸς ἄνεμος
κι ἐγὼ νὰ κουνῶ ραδιενεργὰ κλαδάκια κερασιᾶς —
στὶς λαμαρίνες πρὶν νὰ συντριβεῖς μιᾶς ἀλυσιδωτῆς λήθης.

Ὅταν ἡ ἀγάπη μας χωρίζει, ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς φέρνει κοντά.
Ἡ ἀκαριαία θυσία, ἡ αἰώνια σύντηξη.

ANEMOS

Άνεμε τρελέ τοῦ ἔρωτα! Στὰ χέρια σου
ἀφήνουμε τὴ μόνη ἐλπίδα ποὺ ὑπάρχει
ἀκέραιη, ἀπὸ καταβολῆς τοῦ Κόσμου

δύναμη καὶ πυγμὴ ποὺ πάντοτε χωρίζει
τὴ ζωὴ σὲ πρὶν καὶ μετὰ, χθὲς καὶ σήμερα
κάποτε καὶ τώρα — ρεῦμα νὰ παρασέρνει

ἀκατάσχετη τὸ τρομαγμένο μας εἶναι
σὲ δάση πρωτόγνωρα καὶ ἀδυσώπητα
ξέφωτα μὲ λιακάδες καὶ μουντὸ οὐρανό —

ἓνας χεῖμαρρος τρελὸς κι ὀρμητικὸς εἶσαι
ἄνεμε, ξέρεις νὰ εἰσχωρεῖς ἀπρόσκλητος
μ' ἔνταση καὶ συγκλονισμό μὲς στὴν ψυχὴ μας

νὰ εἰσβάλλεις ἔξαφνα καὶ παρασιτικά
στὴν καρδιά, καταργώντας τὴν ἀνεμελιά μας
— τοῦ Βοριᾶ τὸ ρίγος καὶ τοῦ Νοτιᾶ τὴ θέρμη

κουβαλᾶς, σὰν παιδὶ μᾶς γελᾶς μᾶς ἐμπαίζεις
κλέβεις κάνεις ζαβολιές καθὼς χοροπηδᾶς
τὸ νάζι σου ἤχει στ' οὐρανοῦ τὴ χτενισιά

ἄνεμε τρελέ, ποὺ γονατίζεις καὶ τοὺς πλέον
σκληροὺς τοὺς πιὸ ἀνέκφραστους καλοκαρδίζεις —
σκύψε πάνω ἀπ' τὴ δόλια μας τὴν ὑπαρξή

φέρε πίσω ξανά τὰ ρόδα καὶ μουσικὲς
ἑξαισίες, τὸ λευκὸ ἐπέστρεφε συχνὰ
τοῦ γιασεμιοῦ. Κι ἀπ' τῆς καρδιᾶς τ' ἀποκαΐδια

σῆκωσέ μας, φοίνικας, ὅσο γίνεται πιό
κάθετα — Δαίδαλοι ν' ἀγγίξουμε τὸν ἥλιο! —
ν' ἀγγίξουμε ἀστερισμούς, τὴν εὐφροσύνη

ποῦ ἔμεινε βρέφος κουρνιαζοντας στὰ χάρδια
τῶν φιλιῶν σου στὰ πηγάρδια τῶν ὀνείρων σου,
πίνοντας καὶ ξεδιψώντας ἀπὸ νάματα

κρυφά, ψηλὰ νερομάννες ποὺ ἀναβλύζουν
θεῖο νέκταρ... Ἄνεμε τρελὲ τοῦ ἔρωτα —
ἄνεμε, ἐσύ, θεότρελε τῆς ἀγάπης.

